

Claudiu Bleonț și Dan Puric în Goana după fluturi de B. Amaru la TNB

de personalitate care folosesc nediferențiat același fel de limbaj, cu replici puternic acidulate, într-un stil oral pe cît de pedestru pe atît de celest, printr-o juxtaponere de prețiozitate și trivialitate (atenuată de versiunea scenică), culminînd în autopersiflare. Astfel, Grigore Gonța și-a putut pune în aplicare un mai vechi proiect, invitînd publicul la o activă „colaborare la regie”: fiecare actor e pregătît să interpreteze oricare dintre personaje, distribuția serii stabilindu-se prin cuantificarea aplauzelor pe care le primește actorul atunci cînd își anunță la rampă candidatura pentru unul dintre roluri. Deși alegerea se face în mod arbitrar, fiindcă majoritatea spectatorilor nu dețin decît informațiile minime furnizate direct de către virtualul interpret, în funcție de inspirația de moment, se instituie o

stare generală de bună dispoziție, indusă prin senzația că se participă liber la „decizie”.

Această formulă originală, prin caracterul imprezvizibil al configurării finale a spectacolului, prin refuzul încorsetării, stimulează atît interesul și imaginația publicului cît și creativitatea interpreților, cărora li se acordă într-adevăr o libertate considerabilă în recrearea piesei, ei jucînd cu o plăcere nebună în contre-emploi sau travesti și chiar – în final – alternativele toate.

Bruna Raluca Penu (al cărei diapazon cuprinde deopotrivă registrul tragcului melodramatic și pe cel al umorului caustic) și blonda Ceciliz Bărbora (ingenuă serafică, dar și comică) își dispută patru

roluri: Rodica, modista generoasă, o Mița Baston senin resemnată; Beatrice, năzuroasa fată de bani gata, o Didina Mazu incipientă; ucenicul croitor, o altă callă Spiridon, și micuța florăreasă, oricînd dispusă la... tandrețe și abjecție. Claudiu Bleonț (ironist fin, creator al unor compoziții insolite, capabil să surmonteze orice „handicap” de vîrstă sau condiție socială), Dan Puric (temperamental înclinat spre caricatură), Alexandru Georgescu (actor de mare mobilitate spirituală), Eugen Cristea (bogat colecționar de ipostaze inedite) luptă și ei pentru patru roluri; doctorandul în științe naturale Dorin, un Venturiano anticipîndu-i pe nebunii fățarnici; cerealistul multimilionar Farada, un Jupîn Dumitrache ajuns la stadiul magnatului Bucșan; avocatul Brustan, un Ipingscu „enciclopedist” de ocazie; preotul Ciprian, vorbind cu aceeași evlavie și de cele lumești și de cele sfinte, polarizînd grotescul situațiilor absurde asemeni pompierului din **Cîntăreața cheală**.

Dansînd și cîntînd la pian, la chitară sau din gură, artiștii asigură acelei perioade, a romanței și tangoului, culoarea temporală „retro”. Culoarea locală a mahalalei e sugerată vizual prin cîteva perne, husele indicînd parvenitismul pretins aristocratic, iar cortina de voal figurează nostalgia unor ființe încremenite în eterna banalitate.

IRINA COROIU

PORUNCA A ȘAPTEA (Fură ceva mai puțin de Dario Fo. Traducerea: Angela Ioan ● Versiunea scenică și textele cîntecelor: Gelu Colceag (versuri din William Shakespeare și Marin Sorescu) ● **TEATRUL „BULANDRA”** ● Data premierii: 8 aprilie 1993 ● Regia: Gelu Colceag ● Decoruri: Mihai Mădescu ● Costume: Luana Drăgoescu ● Muzica: Mircea Octavian ● Coregrafia: Roxana Colceag ● Distribuția: Petre Lupu (Gropar 1, Hoțul, Nebun 7), Mihai Gruia Sandu (Gropar 2, Șantajistul, Nebun 6), Doru Ana (Gropar 3, Procurorul general), Ion Lemnaru (Gropar 4, Profesorul), Mariana Mișuț (Enea), Cornel Scripcaru (Coșciugofobul), Cristina Buburuz (Soția coșciugofobului, Cocota 1, Nebun 5), Emilia Popescu (Dama de consumație, Nebun 4), Luminița Gheorghiu (Cocota 2, Sora 1, Înger 2), Mirela Gorea (Cocota 3, Sora 2, Înger 1), Maria Eremia (Cocota 4, Maica superioară, Nebun 3), Claudiu Stănescu (Comisarul), Constantin Dragănescu (Directorul cimitirului), Adrian Ciobanu (Indian 1, Cocota 5, Nebun 2), Marius Galea (Indian 2, Cocota 6, Nebun 1), Radu Gabriel (Excelența sa, Mortul iugoslav).

CUM S-A MAI (TOT) VĂZUT...

„Mai actuală decît oricînd, aici și pretutîndeni” se spune despre multe dintre comedii satirice, astfel încît ajungi să te întrebi dacă e vorba de un merit al textului ori de un cusur al lumii pe care acesta „o zugrăvește”. În cazul comediei lui Dario Fo **Porunca a șaptea** este suficient să-i notezi subtitlul – **Fură ceva mai puțin** – ca să-ți dai seama că adevărul e măcar la mijloc, dacă nu va fi luat-o repejor spre cea de a doua explicație. În prezent, ziarele și guvernele italiene se fărîmă sub povara dezvăluirilor privind corupția, ziarele (și atît!) românești se fărîmă și ele sub povara acelorași știri de senzație, astfel încît **Porunca a șaptea** pare scrisă anume, la comandă, pentru deplina „ancorare în realitate”. Deși au trecut decenii de la apariția lui, textul își păstrează, așadar, acuitatea tematică și deopotrivă meritele legate de inventivitatea în crearea situațiilor, gust al surprizei, un anume sarcasm voios, scriș-nit-amuzat. Poate Fo nu este cel mai important dramaturg al contemporaneității, cum eram tentați să credem atunci cînd îl descopeream, în anii '60-'70, dar el oferă întotdeauna (și **Porunca a șaptea** nu face excepție) prilejul unor spectacole „de public” în care totuși risul nu este stîrnit de brînciuri și ghionți.

De public este și montarea pe care o

semnează la „Bulandra” Gelu Colceag, de public destul de indulgent însă, am fi îndemnați să adăugăm. Spectacolul nu e prost, dar e teribil de convențional, te amuză cîteodată, dar nu te surprinde mai niciodată, ba uneori te și plictisește, ceea ce pentru genul în cauză nu e chiar un titlu de glorie. Există și „delicte” de gust (la nivelul regiei, dar și al scenografiei și interpretării) – nici acestea însă grave, nici acestea „cum nu s-a mai văzut vreodată”. De fapt, cam totul este „cum s-a mai văzut”. Și nu o singură dată...

Senzația de prospețime, de autenticitate, plăcerea descoperirii (și a urmării) actului artistic am resimțit-o doar în legătură cu interpretarea științietoare (efectiv științietoare) a Mariane Mișuț, în „mîinile” căreia naivitatea, farmecul, viclenia, onestitatea, duișoia, maliția devin o pastă fină, omogenă, modelabilă în mii de chipuri. În general, este riscant să îndemni pe cineva să vadă un anume spectacol, să-i garantezi (!) că se va bucura văzîndu-l. Dacă aș îndemna un spectator să vadă **Porunca a șaptea** i-aș spune însă „du-te să vezi o **actriță**” și în felul acesta e limpede că n-aș risca nici un reproș. M-aș alege, precis, cu mulțumiri.

CRISTINA DUMITRESCU